

Belki de Bu Yüzdendir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Mart 2015

Bakmalı mıyım ardıma yoksa tüm o tedirginliği terk edip alışmalı mıyım terk edilmişlere ve bir adım ötesinde o terk edilmişlere kaldıramazken omza binen o yükü istihdamı yerli yersiz pay edilmiş iken. Pay etmek var iken geri çekilip çok uzağında sadece seyretmek göremediğim gülüşlerini en azından dilemek yüzünde güller açtığına kani olup...

Kahkahalar yankılanırken, yağmur yalarken yüzümü hicap edilesi ne varsa susmalıyım zira ilk sıradadır bu muafiyetim ailemden bir armağan ta çocukluktan miras.

Severim armağanları karşılığında sadece iç sesimin yankılandığı ama duyulmaz iken haricimde. Bilirim bilinmeyen o girizgâhın bendeki izdüşümünü sakınsam da gözümde ya da bürünsem de efkâra.

Kolay mı sanırsın görmezden geldiğime kani olduğun tüm o safsatanın yakıp yıktığı ne varsa ve sürekli enkazın dibinde bir şeyleri yeniden bir araya getirme telaşı güderken. Telaşım ve canhıraş kaygılarım arşâlâya çıkmışken bir ben eremedim hidayete, bir ben tutamadım bir işin ucundan. Varsa yok dövün dur ya da son bir gayretle koştur dur son trenin son vagonunda yer bulma gayesi ile görmezken gözüm kimseleri. Koca bir yalan bak itiraf ediyorum... Her ne kadar görmezden gelinen yegâne varlık olsam da sanır mısın ki görmüyorum ya da duymuyorum bilakis cebelleşirim mütemediyen suskunluğumu korumak adına.

Baskıcı zihniyetlerin dayatmaları yetmezmiş gibi külliyen yalan bağnaz ve yoz tüm o muhalif düşüncelere esir olmadığım en az esaretinde kaldığım tüm o imkânsızlık kadar bakir ve yalın her ne kadar yansıtamam da ayan beyan. Yansıtamadığım tüm o eklentili ve hastalıklı korkularım bile yetmez açıklamaya endişelerimin dibinde kök salan. Bir yanım sensizlik bir yanım koca bir boşluk sonu gelmek bilmeyen bir tünelin tam da dibi ama biteviye ve yegâne ne varsa sarıp sarmalamış üstümü bir yorgan sıcaklığında olmasa bile buz kesmiş tüm uzuvlarım felce uğramışken.

Bitkisel bir hayatın son demlerindeyim kapımdan geçmez iken dost yüzler ve tüm o dehşetengiz suretiyle somut verilerin çok ötesinde soyut bir dünyanın basamakları adı yalnızlıkla eş güdümlü ve bir o kadar tarifsiz, şekilsiz ve suretsiz. Keşke bir gül bahçesi olsaydı içine düştüğüm o hengâme yine de dilimde tek isyan zuhur bulmaz. Korkarım Allah'tan ölesiye hem de en az hata yapıp kalp kırmaktan korktuğum kadar. Mızıkçılık yapma huyum en bariz yansımasıdır çocukluğumun. Tek kişilik oyunlarımda eşlik eden tüm hayali arkadaşlarımdan haricinde kimseler de onaylamazdı zaten bu hırçınlığımı, huysuzluğumu. Kim bilir belki de bu yüzdendir yadsıyamadığım dibe vurmuş kaygılar.

Müdahil olmadığım bir dünyanın kim bilir kaçınıcı kurbanıyım kurban vermişken tüm yanılığımı

eşleşme de yolum o ümitvar nidalar fısıldarken adımı. Ya sen, duyuyor musun rüzgârın sesini içindeki o nüktedan gülücükler çağrıştırırken mutluluğu peşinden koşulası ve bir o kadar oyunbaz küçük bir çocuğun masum çağrısı kadar uzaklardan yolumun kesişeceği sanrısı ile kendimi avuttuğum. Çocukça düşler sadece sahip olunası zararsız ve emsalsiz kar beyaz bir bulutun getirdiği o huzur eşliğinde...